

eller ikke. Naar det er afgjort, saa er det afgjort, og jeg ønsker det afgjort i den Retning, hvori vi have stillet Forslaget. Men sikkert er det, at selv om vi arbejde paa Appellinstansen her sammen med det øvrige, saa er det alt sammen midlertidigt. Skulle vi arbejde paa en virkelig Retsreform paa det civile og militære Omraade, komme vi til at tage Sagen op igen. Naar det derfor er sagt med Hensyn til det, der her er foreslaaet, Forsvaret ved Krigsretterne, at det er en midlertidig Forbedring, som man kan tage, og at det forstyrres ved at bringe et andet Spørgsmaal ind, saa siger jeg, at begge Dele kunne meget vel betegnes som midlertidige, men det, vi her have foreslaaet, er af en saadan Art, at man ingenlunde kan afvise det ved at sige, at det er blot og bar en Tanke, som det kunde være meget heldigt at bringe frem i en Diskussionsklub. Nej, det er noget mere, thi selve det, at man siger: „Nu vil Folketinget tage Sagen alvorligt op og arbejde paa at saa gjort noget,“ vil gøre, at Administrationen kommer til at arbejde med og den ærede Ordfører ogsaa, antager jeg, ligesom alle Parter i det hele taget komme til at arbejde med, fordi Folketingets Meninger og Overbevisning dog har nogen Betydning endnu, navnlig for os herinde. Derfor siger jeg, ligesom jeg sagde før, at de, der stemme for Vædringsforslaget, derved tillendegive, at de ville have Spørgsmaalet taget op til Overvejelse og have et Arbejde gjort derpaa. De sige ikke noget om, hvad de ville gøre, derfor det viser sig paa de senere Stadier, at det ikke kan føres igennem; det sige de ikke noget om, men de sige: „Nu skal Sagen tages op“, og de, som ikke stemme for Vædringsforslagene, sige: „Nej, endnu er Tidspunktet der ikke; endnu lade vi Sagen ligge.“ De, der stemme for Vædringsforslagene sige ikke dermed, saaledes som den ærede Ordfører sagde noget om, at de ville lade det hele forsumpe. Den Motivering kunne vi ikke være tjente med at saa frem her.

Golding: Da den Betænkning, der her foreligger, er tiltrædt af det samlede Udvalg, i hvilket der sidder to militære Medlemmer, og da de to militære Miniistre have udtalt sig paa den Maade, som vi have hørt her i Salen i Dag, skulle mine

Ord kun gaa ud paa at klare min personlige Stilling, uden at jeg derved vil have sagt, at jeg ikke vil stemme for Forslagets Overgang til 3dje Behandling, tværtimod, det vil jeg, ligesom jeg paa et senere Stadium vil stemme for, at Forslaget vedtages ved 3dje Behandling og oversendes til Landstinget. Jeg haaber imidlertid, at det i det andet Ting vil blive taget under grundig Overvejelse. Jeg kan ikke se andet, end at det havde været rigtigt at vente med at omordne den militære Rettergang, indtil den civile ogsaa blev ordnet; saa havde man kunnet slaa de to Fluer med et Smæk, i Stedet for at man nu lapper om paa den militære Rettergangsordning og venter med Resten, indtil begge Forhold saa skulle ordnes om igen. Og jeg indser ikke, at der er stet noget som helst i Armeen, som kan begrunde saaledes i Huj og Hast at indbringe et saa vigtigt Lovforslag, som dette, og søge saa hurtigt som muligt at saa det igennem de to lovgivende Forsamlinger, for at det kan blive til Lov. Jeg frygter ogsaa for, at de, der have troet at gaa de menige og underordnede Befalingsmænd i Militæretaten og enhver af dem, der blive ikendte arbitrære Straffe, maaske ville komme til mere at stude disse derved, at disse anklagede Personer, naar de blive ikendte en arbitrær Straf, meget let ville lade sig foranledige til ikke at tage til Takke med denne, men til derimod at gaa til Krigsretten, hvor de efter al Sandsynlighed — det siger jeg efter 42 Aars Erfaring — ville blive ikendte en strengere Straf end den arbitrære, de ere blevne ikendte; det tror jeg — det er min Overbevisning, men jeg kan jo tage fejl — men et ved jeg, og det er det, at hele denne Rettergangsmaade vil spille Tid — og vi have virkelig ikke saa megen Tid i Militæretaten at spille — idet vi skulle holde Forhør og Krigsret hver Uge. Hvis Lovforslaget bliver saaledes, som det her foreslaas, vil man ikke have nogen Sikkerhed for, at den, der skal være Forsvarer, kender saa nøje til de militære Forhold, at han vil kunne føre Forsvaret paa en acceptabel Maade. Jeg har kun villet sige dette, fordi jeg for mit Vedkommende vil staa frit i denne Sag og ikke have, at det bagefter skal hedde: „Samtlige militære i Folketinget vare for Forslaget.“ Thi jeg erkender, at